

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERS

MAIKLS KONELIJS

FARMACEITS

Divi patiesības veidi

**MAIKLS
KONELIJS**
FARMACEITS
Divi patiesības veidi

**MICHAEL
CONNELLY**

**THE TWO KINDS
OF TRUTH**

**MAIKLS
KONELIJS**

FARMACEITS

Divi patiesības veidi

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
Ko 470

Copyright © 2017 by Hieronymus, Inc.
This edition published by arrangement with Little, Brown and
Company, New York, New York, USA. All rights reserved

Maikla Konelija romāna "Farmaceits. Divi patiesības veidi"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojis Uldis Šēns
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © Kiattipong/Shutterstock.com

ISBN 978-9984-35-911-3

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2018

TK

PIRMĀ DAĻA,

ZĀĻOTĀJI

1. NODAĻA

Boss sēdēja bijušā Sanfernando cietuma trešajā kamerā un pētīja Esmes Tavaresas lietas materiālus, kad saņēma brīdinājuma īsziņu no policijas izmeklētājas Bellas Lurdesas.

"Pie tevis dodas policija, prokuratūras cilvēki. Trevino pateica, kur tu esi."

Nedēļas sākumā Boss parasti bija atrodams te: sēdēja pie sava paštaisītā rakstāmgalda – koka durvīm, kuras bija patapinātas no Valsts Būvdarbu departamenta teritorijas un novietotas uz divām mapju kastu kaudzēm. Nosūtījis Lurdesai pateicības īsziņu, viņš atvēra tālruni atgādnies lietotni un ieslēdza ieraksta funkciju, tad novietoja tālruni uz galda ar ekrānu uz leju un daļēji nosedza ar mapi no Tavaresas kastes. Tas – katram gadījumam. Bosam nebija ne jausmas, kādēļ agrā pirmdienas rītā pie viņa traucas apgabala prokuratūras un viņa agrākās policijas pārvaldes darbinieki. Viņam neviens nebija zvanījis ar brīdinājumu par apciemojumu, lai gan, godīgi sakot, mobilā savienojuma zona aiz kameras tērauda restēm bija gandrīz netverama. Tomēr viņš zināja, ka negaidīts apciemojums nereti ir taktisks gājiens.

Boss bija pametis Losandželosas policiju pirms diviem gadiem, un kopš tā laika abu pušu attiecības, maigi izsakoties, bija saspringtas – advokāts bija lūdzis viņa paša labā dokumentēt jebkuru saskarsmi ar policiju.

Gaididams vīrietis atgriezās pie izskatāmās mapes. Viņš pētīja liecības, kas sniegtas vairāku nedēļu garumā pēc Tavaresas pazušanas. Tās jau bija lasītas, tomēr viņš uzskatīja, ka materiāli bieži satur senas lietas atrisinājuma noslēpumu. Atslēga turpat vien ieslēpta, ja vien var to sameklēt. Kāda nesakritība loģikā, pretrunīga liecība, izmeklētāja piezīme, ar roku pierakstīta ziņojuma malā – vairāk nekā četrdesmit gadu laikā līdzīgi sikumi bija nākuši talkā Bosam, lai atklātu noziegumu.

Tavaresas lietas materiāli bija ievietoti trīs kastēs. Oficiāli tā bija bezvēsts pazudušas personas lieta, taču piecpadsmit gadu laikā tajā bija uzkrājušās mapes trīs pēdu augstumā – lieta šādi bija klasificēta tikai tādēļ, ka liķis nebija atrasts.

Pirms pāris gadiem ieradies Sanfernando policijas pārvaldē un pieteicies sniegt savu artavu nenoskaidrotu senu noziegumu atklāšanā, Boss bija taujājis pārvaldes priekšniekam Entonijam Valdesam, ar kuru lietu sākt. Priekšnieks, kas tur strādāja jau divdesmit piecus gadus, ieteica sākt ar Esmereldas Tavaresas pazušanu. Neatrisinātā lieta nebija devusi Valdesam miera jau izmeklētāja gaitās, turpretī, būdams pārvaldes priekšnieks, viņš nevarēja tai veltīt pienācīgi daudz laika.

Divus gadus strādādams uz pusslodzi Sanfernando, Boss bija no jauna atvēris vairākas lietas un slēdzis gandrīz duci, tostarp ne vienu vien izvarošanas un slepkavības lietu. Taču ikreiz, kad gadījās brīva stunda, viņš atgriezās pie Es-

mes Tavaresas un nerimstoši pārskatīja lietas materiālus. Ari viņam šī lieta – jauna māte, kas pazudusi, atstādama šūpulī guļam mazuli, – nedeva miera. Lai gan to varēja klasificēt kā bezvēsts pazudušas personas lietu, Bosam nebija pat jāizlasa materiāli, kas atradās pirmajā kastē, lai apjaustu to, ko zināja gan policijas pārvaldes priekšnieks, gan visi agrākie lietas izmeklētāji. Visticamāk, pastrādāts noziegums. Esme Tavaresa nebija tikai pazudusi. Viņa bija mirusi.

Boss saklausīja atveramies cietuma spārna metāla durvis, un uz betona grīdas gaitenī gar trim kamerām dimdēja soļi. Pacēlis acis, viņš ar pārsteigumu uzlūkoja cilvēku, kas stāvēja otrpus dzelzs restēm.

– Sveiks, Harij!

Bijusī pāriniece Lūsija Soto stāvēja kopā ar diviem nepazīstamiem, uzvalkos tērptiem vīriešiem. Tas, ka Soto nebija viņu pabrīdinājusi par ierašanos, darīja Bosu uzmanīgu. No Losandželosas policijas pārvaldes galvenās mītnes un apgabala prokuratūras ēkas pilsētas centrā līdz Sanfernando bija četrdesmit minūšu brauciens. Gana daudz laika, lai uzrakstītu īsziņu ar vārdiem: "Harij, mēs dodamies tavā virzienā." Bet tas nebija noticis, tālab varēja secināt, ka tā rīkoties Soto liegusi abu nepazīstamo klātbūtne.

– Sen neesam redzējušies, Lūsija, – Boss uzsauca. – Kā sviežas, pāriniec?

Izskatījās, ka neviens negrasās ienākt Bosa kamerā, kaut tā vairs nekalpoja par ieslodzījuma telpu. Izmeklētājs piecēlās, izmanīgi paķēra zem mapēm noglabāto tālruni un iesludināja to krekla krūšu kabatiņā, pavēršot ar ekrānu pret krūtīm. Tad viņš piegāja pie restēm un pastiepa caur tām roku sveicienam. Pēdējā gada laikā abi gan bija palaikam sazva-

nijušies un apmainījušies īsziņām, tomēr tikties nebija sanācis. Sieviete bija mainījusies – nokritusies svarā, izskatījās nogurusi un izmocīta. Tumšajās acīs vīdēja raizes. Sasveicinādamās viņa saspieda plaukstu stingrāk nekā parasti, un Boss uztvēra mājienu – esi piesardzīgs!

Nebija grūti noprast, kas patiesībā ir nepazīstamie vīrieti. Abiem bija pāri četrdesmit gadiem, un abi valkāja uzvalkus, kas acīmredzami pirkti "*Men's Wearhouse*". Vīrietim, kas stāvēja pa kreisi, uzvalka svītriņas vietām izskatījās padilušas no iekšpuses. Boss noskāta – tas nozīmē, ka viņš zem žaketes nēsā pleca maksti, tāpēc ieroča aizslēga cietā mala striķējas pret audumu. Klusībā Boss sprieda, ka zīda odere jau ir izdilusi. Pēc pusgada uzvalku varēs izmest.

– Bobs Tepskots, – nepazīstamais stādījās priekšā. – Es tagad esmu Veiksmnieces Lūsijas pārinieks.

Tepskots bija tumšādains, un Boss ieprātojas, vai viņš nebūtu rados ar Horasu Tepskotu, nu jau mirušo Losandželosas dienvidu puses mūziķi, kurš savulaik spēlēja nozīmīgu lomu apkaimes džeza tradīciju saglabāšanā.

– Es esmu prokurors Aleks Kenedijs, – ierunājās otrais vīrietis. – Mēs gribētu parunāt, ja vien jums atrastos mazliet brīva laika.

– Ā, protams! – attrauca Boss. – Ienāciet manā kabinetā.

Viņš norādīja uz šauru cietuma kameru, kurā tagad bija uzstādīti dzelzs plaukti ar lietu materiāliem. No agrākajiem laikiem kamerā bija palicis garš sols, uz kura tās iemītnieki bija izgulējuši dzērumu. Boss uz tā bija izvietojis dažādu izskatāmo lietu materiālu mapes. Viņš ņēmās tās kraut augstākās kaudzēs, lai atbrīvotu vietu ciemiņiem, kaut bija pārliecināts, ka viņi negrasās te sēdēt.

– Zināt, mēs aprunājāties ar jūsu kapteini Trevino. Viņš atļāva izmantot komandcentra telpu izmeklētāju nodaļā, – ieteicās Tepskots. – Tur būtu ērtāk. Vai jums nav iebildumu?

– Ja kapteinim nav iebildumu, man arī nav, – Boss atteica. – Ko mēs grasāmies apspriest?

– Prestonu Bordersu, – paskaidroja Soto.

Boss tobrīd soļoja uz kameras atvērtajām durvīm. Izdzirdējis šo vārdu, viņš nedaudz saminstinājās.

– Pagaidīsim, līdz nonāksim apspriežu telpā, – Kenedijs steigšus piedāvāja. – Tad parunāsim.

Soto raidīja Bosam skatienu, kas šķita vēstām – šajā lietā viņai nākas pakļauties apgabala prokuratūras spiedienam. Detektīvs paķēra no rakstāmgalda atslēgas un piekarināmo slēdzeni, izgāja no kameras un ar skaļu klaudzienu aizcirta metāla durvis. Kameras atslēga jau sen bija pazudusi, tālab Boss apvija ap metāla stieņiem velosipēda ķēdi un sastiprināja ar piekarināmo slēdzeni.

Izgājuši no vecā cietuma ēkas, visi šķērsoja pagalmu, kur atradās Valsts Būvdarbu departamenta tehnika, un izgāja uz Pirmās ielas. Gaidīdams, līdz norims satiksmes plūsma, Boss nevēlēti izvilkā no kabatas tālruni un ieskatījās ekrānā. Pirms viesu ierašanās viņš no pilsētas centra nebija saņēmis nevienu īsziņu nedz no Soto, nedz arī no kāda cita. Neapturējies ierakstu, viņš atlika tālruni atpakaļ kabatā.

Soto ierunājās, taču nepieminēja lietu, kuras dēļ bija ieradusies no Sanfernando.

– Vai tas patiešām ir tavs kabinets, Harij? – viņa jautāja. – Vai tev nūdien atvēlēja cietuma kameru?

– Aha, – Boss atteica. – Savulaik tā bijusi atskurbtuve, un brīžiem, rītos atverot durvis, es, šķiet, joprojām saozu vē-

mekļu dvaku. Runā, ka tajā pakārušies pieci vai seši vīrieši. Runā, ka tur spokojojies. Bet tur glabā senu, neatrisinātu lietu materiālus, tālab es tur strādāju. Abās pārējās kamerās ierikota noliktava kastēm ar seno lietu lietiskajiem pierādījumiem, tālab man visam ir ērta pieeja. Un parasti mani neviens netraucē.

Viņš cerēja, ka ciemiņiem nepaslīdēs secen mājiens pēdējā piezīmē.

– Tātad cietuma te nav? – Soto jautāja. – Arestantus nākas sūtīt uz Vennaisu?

Boss norādīja uz policijas iecirkni otrpus ielai, kurp viņiem bija jātiek.

– Uz Vennaisu sūta tikai sievietes, – viņš paskaidroja. – Vīriešiem mums ir cietums šeit. Iecirknī. Modernas vienvietīgas kameras. Dažas reizes pat esmu tur pārgulējis. Daudz mierīgāk nekā Losandželosas policijas kopējā guļamtelpā, kur traucē krākšana.

Sievietes skatiens bija zīmīgs – ja Boss patiešām ir ar mieru pārļaut nakti cietuma kamerā, viņš ir kļuvis citāds. Boss viņai piemiedza ar aci.

– Es varu strādāt jebkur, – viņš apliecināja. – Es varu gulēt jebkur.

Kad norima satiksme, viņi šķērsoja ielu un iegāja policijas pārvaldes ēkas galvenajā vestibilā. Izmeklētāju nodaļa bija izvietota kreisajā pusē. Boss atvēra nodaļas durvis ar atslēgkarti un palaida apmeklētājus pirmos.

Nodaļa nebija plašāka par vienai automašīnai paredzētu garāžu. Tās vidū atradās trīs darbavietas, cieši blakus cita citai. Pie tām strādāja nodaļas trīs pilna laika izmeklētāji – Denijs Sisto, Oskars Luzons, kurš nesen bija paaugstināts ša-